

The background features a vibrant color gradient from blue at the top to yellow in the middle, and black at the bottom. Silhouettes of two figures are visible: one on the left, possibly a man, and one on the right, possibly a woman. The scene is overlaid with large, bold, white geometric shapes, including triangles and rectangles, some of which are outlined in red. The title 'SOITI LAM POIKA' is prominently displayed in the center.

SOITI LAM POIKA

MATTI KAINULAINEN

MATTI KAINULAINEN

SOTILAAN POIKA

PIENOISROMAANI

© 2018 Matti Kainulainen
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-0603-9
Graafinen suunnittelu: Matti Piippo

ELÄMÄNSÄ RAKENTAJA

1

KERROSTALOLÄHIÖN RAKENTAMINEN alkoi mittavina louhintatöinä. Vanhat, puurakentamisen parhaista päiväistä muistuttavat omakotitalot ja huvilat purettiin alta pois murskaamalla ne kaivinkoneen kauhalla arvottomaksi rakennusjätteeksi.

Hirsiseinät, purutäytteiset välipohjat ja muuratut savuhormit koristeellisine kaakeliuuneineen vavahtelivat ja taipuivat voimakkaan koneen tahdon alle. Ajan samaloimat kattotiilet, taitavasti veistetyt verannat ja räystäslaudat sekä vuosikymmenet ehjinä pysyneet ikkunat menivät pirstaleiksi yhdellä kaivinkoneen puomin käännöllä. Ja ennen niin jykevinä pidetty kivisokkelit halkeilivat raskaan koneen nitkutuksessa edestakaisin niiden päällä teräksiset telaketjut ilkeästi kirskuen. Kevyen sarjan puuhastelua parikymmentonniselle konehirmviölle.

1900-luvun alkupuolella rakennettu Yliskylän huvila-alue sai antaa tietä 70-luvun kerrostaloarkkitehtuurille.

Kun huvilarakennukset oli murskattu maan tasalle ja kuormattu niitä hakemaan tullesiin kuorma-autoihin, alkoi tonttimaiden kuoriminen kaivinkoneella paljaaksi kallioksi. Siinä menivät menojaan joskus hyvää satoa antaneet kasvimaat, marjapensaat ja aavemaisen käppyräisinä kasvaneet mustarunkoiset omenapuut.

Kaivurin kauhassa orapihlaja-aita, syreenivilpola ja ruostunut sadevesitynnäri. Seuraavassa kauhallisessa lasten hiekkalaatikon jäänteet, perunakellarin, koirankopin ja pihakaivon kappaleet tunteettomasti ja kuin tyhjää vain. Alkuperäisiltä omistajiltaan joskus oudosti kadonneet esineet nousivat esiin maakerrosten alta ja näkivät koneen kourassa vielä päivänvalon pilkahduksen kadoten lopulta kuorma-auton lavalle kertyneeseen maa-ainesten kasaan.

Kaivinkoneen dieselmoottorin tasainen jylinä ja hydrauliikkapumpun ulvahtelut muodostivat äänimaailman jolla ei ollut sukulaissuhdetta alkuperäiseen – pihalintujen liverrykseen, lehtipuiden huminaan tuulessa, pihakoiran haukahteluun. Maailmaa rakennettiin nyt uudeksi eikä se voinut tapahtua aivan äänettömästi.

Sitä mukaa, kun pintamaakerrokset oli saatu kuorittua Yliskylän kallioilta, olivat jo porarit työssään. Eikä näky ollut varsinkaan tottumattoman silmissä ihan tästä maailmasta: joukko kivipölyn tuhrimissa haalareissaan täriseviä tummia hahmoja porasi timanttikärkisillä terillä useiden metrien syvyisiä reikiä ennalta suunniteltuun riviin kuka tärisevään kallioporaansa nojaten, kuka sen päällä ihmispainona istuen. Pöly oli läpitunkematon. Samoin meteli, joka koostui paineilmaporan rat-ta-ta-ta-iskuista ikikalliota vasten sekä paineilmakompressorin pyörittävän traktorin täysillä kierroksilla huutavasta dieselmoottorista.

Johannes Määttä, 17-vuotias santahaminalaispoika, oli jo oppinut tähän menoon, sillä näin työmaat alkoivat, kun kerrostalolähiöitä 70-luvun alkaessa rakennettiin. Uutta

vanhan tilalle, tehokkaita kerrostaloneliöitä paljon ja nopeasti. Muuttoliike maalta kaupunkeihin oli vilkkaimmillaan, ja uusille, työn perässä etelään muuttaneille kansalaisille piti saada katto pään päälle ja vähän äkkiä.

Johannes kiinnitti autonrenkaanpalasista yhteen kootut, raskaat suojamatot teräsvaijerilla traktorikaivurin kauhaan ja antoi merkin kuskille. Keltainen Valmet lähti hinaamaan kumimattoa kohti valmiiksi porattua räjäytysaluetta.

Laturi työnsi pitkällä sauvallaan dynamiittipötköjä porareiden tekemiin reikiin, ja aina tarkkaan lasketun määrän, antaen nallien sytytyspiuhoille löysää toisella kädellä. Työ sujui Maanrakennusliike Kovero Oy:n laturilta joutuisasti, sillä mies osasi asiansa – suunniteltuun räjäytyshetkeen oli aikaa enää noin puoli tuntia.

Johannes opasti traktorikuskia nostamaan rengasmatot oikeisiin kohtiin, valmiiksi ladattujen reikien päälle estämään räjähdysten voimasta pirstoutuvia kivenlohkareita lentelemästä ties minne.

– Tohon vielä yks peite, niin johan kiviryöppy pysyy aisoissa!

Laturi tuli Johanneksen luokse hiukan jännittyneen näköisenä.

– Eiköhän me pojat mennä vähän sivummalle, niin ei saada latingista sepeliä munille.

Johannes nyökkäsi asian tajuten ja lähti laturin kanssa ison kivilohkareen takana olevalle laukaisupaikalle. Kerrankin oli aivan hiljaista, kun kaikki porarit ja kaivinkoneen kuljettaja kykkivät piiloissaan tupakkatauolla.

Hälytyspilli soitti toistuvaa varoitusääntä ja laturi veivasi kammesta laukaisuboksiin virtaa. Lopulta pillin ääni muuttui yhtäjaksoiseksi. Musta peukalo painoi virtanap-pulaa ja samassa sähköimpulssi kiisi laukaisuboksilta piu-hoja pitkin rei'issä oleviin nalleihin, jotka sytyttivät var-sinaisen dynamiittilatauksen.

Kului syvän kumea jyrähdys. Jääkauden uurtama kal-lio nousi ylös tuhansina erikokoisina järkäleinä ja kiven-siruina valtavan metelin ja pölypilven komppaamana. Ja yht'äkkiä sama kivimassa rysähti alas, pöly laskeutui ja tienoo vaimeni. Kiitos rengasmattojen, lataus ei levinnyt pitkin maita ja mantuja.

Eikä aikaakaan, kun kiviporat alkoivat jäytää uusia rei-kiä uusille latauksille. Jättimäinen kaivinkone kitkutteli jurakautisen hirmuliskon näköisenä kohti äskeistä räjä-ytyspaikkaa ja alkoi saman tien kaivaa kivilouhetta vieres-sä odottavan kuorma-auton lavalle.

Lohkarekasan alle osittain peittyneet rengasmatot tuli-vat kaivutyön aikana esiin ja Johannes kiskoi niitä nippui-hin kaivurin kauhan kirskuessa kiviröykkiössä.

Kaivurin kuski nosti Johannekselle peukkua ja huusi hymyssä suin jotain ansaitusta lepotauosta. Totta, seuraava mattojen siirto oli edessä vasta sitten, kun porarit ja la-turi saavat uuden mestansa räjäytyskuntoon.

Niinisalo,
Parolannummi,
Hennala,
Suomenlinna,
Santahamina...

varuskuntia, joista Johannes Määttä oli kotoisin, yhdestä kerrallaan. Isän ammatin takia perhe muutti ja vaihtoi varuskuntaa kolmen vuoden välein. Taakse jäivät kaverit pihoilla ja koulussa, kivat leikkipaikat ja kaikki se mikä oli tutuksi tullut. Edessä oli sopeutuminen uuteen paikkaan, uusiin ihmisiin, sekä oman aseman rakentaminen pihapiirissä ja koulussa.

Sotilaan poika on kertomus varuskuntalapsen elämästä ja selviytymisestä syrjäytymisen jo raapiessa kaikkia suljettuja ovia.

9 789528 006039

BoDTM
BOOKS on DEMAND